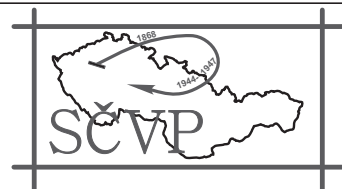

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2012

Poděkování

Vážení krajané, dámy a pánové.

Jistě jste v minulém čísle zaznamenali důležitou informaci o tom, že se s činností šéfredaktora rozloučila paní Věra Latzelová. Je na místě se u této skutečnosti pozastavit a za dlouholetou činnost paní Latzelové vyjádřit velký dík.

Prostřednictvím Zpravodaje vstupovala do vašich domácností a téměř dvaceti let se s vámi ochotně dělila o novinky ze života našeho Sdružení i o vzpomínky pamětníků, které se zde na stránkách našeho Zpravodaje objevují.

Jako její nástupce bych vám čtenářům chtěl slíbit to, že se budu s maximálním úsilím snažit pokračovat v trendu který zde svou prací nastavila.

Ještě jednou Vám všichni ze srdce děkujeme, paní Věro Latzelová.

Lubomír Sazeček

Důležitá zpráva:

15. 2. 2012 a 18. 4. 2012 PCV

10:00-16:00, PRAHA Hotel Legie.

OPRAVA PŮVODNÍHO TERMÍNU

14. dubna 2012 od 11:30 hodin se koná v Žatci celostátní setkání SČVP k 65. výročí návratu do vlasti

Odškodnění za půdu na Ukrajině

V rámci pokračování úsilí o vyřešení odškodnění za ponechanou půdu volyňských Čechů v Sovětském svazu po jejich reemigraci byl se situací seznámen na podzim roku 2010 pan poslanec Jiří Paroubek, který situaci pochopil a neváhal v písemné interpelaci oslovit premiéra Petra Nečase.

Odpověď premiéra byla bohužel stejně negativní jako předchozí odpovědi při oslovování vládních činitelů oficiálními zástupci Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Máme na mysli pana Schwarzenberga nebo Topolánka. Současná vláda se nehodlá touto krivdou na českém národu zabývat.

Touto cestou chceme panovi Paroubkovi poděkovat a věříme, že pokud je jeho nová strana Národních socialistů založena na benešovských principech, může vzniknout příležitost spolupracovat společně v problematice řešení krivdy Čechů z Volyně vzniklé v roce 1939 zestátněním jejich půdy Sovětským svazem.

Ing. Petr Sazeček, Ph.D.

Vzpomínka na setkání učitelů a žáků Rovenské školy v Praze 4. dubna 1987

Vážení přátelé, dovoluji mi, abych u příležitosti 25. výročí vzpomínal na první setkání učitelů a žáků rovenské školy, které se konalo 4. dubna 1987 v Praze v tehdy nově postaveném, honosném Paláci kultury. Organizátorem tohoto setkání byl nám do té doby neznámý žák rovenské školy Josef Havlíček. Dotyčný využil možnosti oslovit všechny potencionální účastníky prostřednictvím uveřejněného inzerátu v tisku. Od roku 1947, kdy většina z nás přijela z Volyně zpět do Československa, uplynula dlouhá doba. O to větší byla moje radost, že se někdo po tolika letech odhodlal splnit mé tajné přání ještě jednou se setkat se svými vrstevníky, spolužáky i s našimi pedagogy z Volyně.

Neváhal jsem ani chvíli a 4. dubna 1987 se rozjel do Prahy plný očekávání věcí příštích. V chladném dubnovém ránu jsme se postupně scházeli před hlavním vchodem zmíněného Paláce kultury. Jak už to tak na podobných akcích bývá, i zde z počátku panovala nervozita a rozechvění. Pomalu jsme se poznávali a navzájem představovali. Lidí neustále přibývalo. Nakonec se nás sešlo z různých koutů republiky přes osmdesát. Krátce před 10. hodinou mezi nás přišel autor projektu, Josef Havlíček, který se okamžitě ujal organizačních povinností. Intermezzo obstaralo společné fotografování. Všichni přítomní se zapsali do knihy, byli označeni jmenovkami a uhradili finanční obnos za stravné. Následovala prohlídka Paláce kultury s výkladem profesionální průvodkyně, při níž jsme obdivovali kongresový sál a ocenili krásný výhled na naše hlavní město. A pak, rozesazení u stolů ve skupinkách podle tříd, jsme již netrpělivě čekali na oficiální zahájení celé akce. Ani v této fázi hlavní organizátor neklamal. Jako první se ujal slova, přivítal učitele, žáky rovenské školy, zvláště pak národního umělce Eduarda Hakena, představitele hlavního města Prahy a tisku. Po něm přednesli své projevy pan učitel Beneš, zástupci žáků, Eduard Haken a zástupce hlavního města Prahy. Setkání pokračovalo slavnostním přípitkem a obědem. S plnými žaludky jsme pokračovali v krasojízdě. Abychom získali přehled kam nás zavál osud a čas, každý ze zúčastněných se představil a stručně sdělil, čím je, kde bydlí, ti sdílnější přidali i nějakou tu zajímavost nebo veselou historku.

Posléze již nic nebránilo volné diskuzi, která se nesla v duchu vzpomínek na školní léta, kamarády, spolužáky a vyučující. Všichni si chtěli odnést nějakou památku na toto setkání a tak fotografování jednotlivých skupin a hloučků nebralo konce. Čas v družné zábavě rychle ubíhal, nastalo loučení a návrat domů. Ačkoliv to nikdo tenkrát neřekl nahlas, všichni doufali, že nezůstaneme jen u slov a že se najdou pokračovatelé Josefa Havlíčka, kteří půjdou v jeho šlépějích a zanedlouho uspořádají další obdobné akce. A skutečně se v našich řadách našli obětaví organizátoři, kteří nás od roku 1987 svolávají na srazy, jichž se zatím nejvíce uskutečnilo v Žatci a v Chomutově. Nutno podotknout, že tato další setkání se rozšířila o žáky českých škol ve Zdobunově a Omelánštině.

Jelikož si uvědomuji, že uspořádání každého setkání je náročné, rád bych proto poděkoval všem členům organizačních výborů za jejich elán, úsilí, obětavost a práci, kterou pro nás vykonali. Jsou to právě tito lidé, díky nimž se můžeme pravidelně vídat. Zvláštní uznání patří průkopníkovi těchto setkání panu Josefu Havlíčkovi, který již sice není mezi námi, ale který se na nás jistě dívá z nebeských výšin a má z našeho počínání radost.

Závěrem bych chtěl vyjádřit naději, že nám osud dopřeje ještě další příležitosti sejít se a potěšit vzájemnou přítomností. Přeji Vám všem hodně zdraví a pohody a budu se s Vámi opět těšit na shledanou.

Jiří Borč, Plzeň

„Děkujeme nie len vám, pidcurkivskí volyňskí Česi“

Už je tomu 65 rokov čo ako prvý vlak odišiel, vtedy z badejovskej železničnej stanice, smerom k východnej hranici ČSR. Stalo sa tak v pondelok 27. 1. 1947. V druhom vlaku vypravenom z Levoče, v utorok 28. januára 1947 cestovali moji Horbalovci spolu s ďalšími 15 rodinami, obyvateľmi rusínskej obce Torysky, ktoré sa dobrovoľne zapísali do zoznamu presídlencov, čím súhlasili s presťahovaním na ukrajinskú Volyň.

Je všeobecne známe, že Ukrajina je bohatá svojou pôdou, čiernozemou, ktorú v čase II. svetovej vojny na Hitlerov príkaz fašisti vyvážali až do Nemecka. Na Slovensko historky o úrodnej ukrajinskej pôde doniesli vojaci, navrátilci z východného frontu, ti ktorý prežili I. svetovú vojnu a ktorým sa podarilo vrátiť domov... Roľník v toryskom

horskou chatou niekoľko krát ročne musel najprv pozberať vyorané kamene a len tak mohol pokračovať vo svojom pestovateľskom umení ... okrem toho, Rusíni v XIV-XV storočí, prišli z východu... Dedovizeň, pravlast pravoslávna, resp. grécko-katolícka viera, Kijevská Rus, rodný kraj, úrodná pôda, to všetko žilo v povedomí Rusínov a to všetko vedeli aj perfektné využití propagátori presídľovacej kampane. V 233 východoslovenských obciach, kde sa im naletelo a na presťahovanie sa prihlásilo až 11.607 osôb.

Môj otec Ján, so svojím starším bratom Jurajom Horbalom, bratmi Petrom a Janom Čipkalovcami, boli začiatkom roku 1947 na zárobkoch v Čechách, kde pracovali na píle. Dostali telegram aby prišli odprevadiť rodičov ktorí s ich mladšími súrodencami boli prihlásení, teda 28. 1. 1947 odchádzali na Ukrajinu. Darmo Čech, majiteľ cukmantelskej firmy ich odhovárал: *Kluci nejezdete ... ako keby tušil, že sa stane niečo nepredvídané a pre osud jeho mladých, pracovitých robotníkov, niečo ďalekosiahle... Neposlúchli, nielen že v Levoči presídľencov naložili, ale aj sami nastúpili do vlaku ... a spolu s nimi tak učinil vtedy československý vojak, základniak s michalovského vojenského útvaru, Ján Kotrady.*

Organy, zabezpečujúce stahovanie mali, to dobre premyslené. Vlak zastavil cca 15 km pred hranicou a všetci mysleli, že bude stať aj v pohraničnej Čiernej nad Tisou, ale vlak zastavil až za dvoma plotmi. Kontrola, už vojakov v červenoarmejскеj uniforme, nevestila nič dobré. Sovietom bolo jedno, či si v Zozname prihlásený na presídlenie do ZSSR, ale si osobou len odprevádzajúcou rodinných príslušníkov... Dvaja Horbalovci a Čipkalovci boli osoby civilné, ale nepustiť späť do ČSR, vojaka Jána Kotratyho, to už porušovalo viacero normy medzinárodného spolunažívania, ale stalo sa.

V Čope, preplnenom slabo oblečenými, žobrajúcimi, pri rozložených ohňoch zohrievajúcich sa ľuďmi, bolo vidieť rozdiely medzi ČSR a ZSSR. A keď ku tomu, pesimistickému pohľadu, sa pridalo chytráčenie miestnych železničiarov ktorí, tiež polohladný, si všimli, vagóny plné všeličoho „pod zub“, preto sa snažili vylúčiť z pokračovania v ďalšej ceste vraj „pokazené“ nákladné vagóny s presídľeneckým dobytkom a krmivom. Takto ihneď za hranicami nastalo medzi presídľencami definitívne prebudenie sa do sovietskej povojnovej reality a krutej zimy roku 1947... Po 10 dňoch dorazili do uzlovej železničnej stanice Zdobunov, v Rivenskej oblasti na Ukrajinu. Zo zdobunovskej nákladnej rampy miestne volynskí Česi obetavo, vo februárovej zime, na saniach prevážali našich do 15 km vzdialenej obce Pidcurkiv.

K 15 toryským presídľeneckým rodinám pribudli 10 rodín z obce Hodermarok (v súčasnosti Ihľany) v Kežmarskom okrese a tiež 2 rodiny s Jakubian a 1 rodina: Škintiková zo Šambrona v okrese Stará Lubovňa zo Slovenska. Postupné obyvateľstvo Pidcurkiva v roku 1947 bolo „dokompletované“ vyhnancami s juho-východného Poľska, kde prebehla nedobrovoľná vysídľovacia akcia „Visla“. V rámci ktorej s Poľska do ZSSR vyhnaní vyše 400.000, predvažne pravoslávnych, k Ukrajincom inklinujúcich, lemkov. Poľská armáda postupovala tak rázne, že na opustenie svojich zákonných príbitkov dostali vylakaní lemkovia len jednu hodinu. Zodpovedne tuto historickú krivdu môžem potvrdiť, lebo manželka najmladšieho strýka Michala Horbala bola „účastníčka“ toho útuku, pani Eugenia Stepanovná Saj ... a s Poľska si doniesli len to, čo sa zmestilo jej, 14 ročnej Eugenie, jej 2 ročnej sestre Jaroslavi a mamke Paraske, do kľbka, do rúk a do zväzku na chrbát ... a utekajúc, niekoľko sto kilometrov tuto dlhu, strastí plnú cestu na smrť utahané, prešli pešo...

Tri týždne, pobývali moji Horbalovci s rodinou Anny a Václava Janouškových, ktorí úprimne zoznámili našich zo spoločenskou situáciou. Na nezaplatenie boli rady ako doslova prežiť teror UPA ale i NKVD, ako si počínať pri obrábaní pôdy a zabezpečení hospodárenia počas celého roka ... nielen Janouškovi, ale i ostatné rodiny pomohli čím mohli, aj môžem potvrdiť, už zo svojej pamäti, že v mojich, už kolchozných dobách, všetok poľnohospodársky inventár bol ponechaný pidcurkivskými volynskými Čechmi... V Hlinsku,

kde na jar roku 1868 pricestovali prví české vystaňovalci, v Hlinsku, ktorý v mojich časoch bol strediskovou obcou nášho kolchozu „Družba“ ešte začiatkom 60-tých rokov XX. storočia existovala chmeľnica, pozostalosť po vôbec prvom, na Volyni, založeným v Hlinsku, roku 1871, Šmolíkovým pivovarom, existoval obrovský sad ktorý udržiaval a zveľadoval volynský Čech pán Vladimír Kašpar a každá pidcurkivská usadlosť, ešte desiatky rokov si pochutnávala z čerešni, višni, jablk, hrušiek a sliviek, zasadených Vami, volinské Česi ... na ukrajinskom bazáre, v Zdobunove aj Rivnom, som bol svedkom toho, že kupujúci ovocia sa pýtali, či je to ovocie z českých sádov ... a viete čo nasledovalo po odpovedi: **Áno**, doslova bitka... Mám už 60, ale také chutné ovocie, ako to, ktoré som jedával na Volyni z vašich sádov už mi osud nikdy nedoprial ... presídľenci-železničari vozili ho až na trh = bazár, do ruského Leningradu.

Keď sa našim 1. 11. 1966 vydaril návrat na Slovensko, mnoho krát som počul takýto vtip: „Ku veľkej kope piesku zavolali najprv Čecha... Ten sa na kopy pozrel a povedal: „*Dejte mně lidi, já to udělám*“... Slovák, keď prišiel ku kope piesku sa prezentoval výrokom: „*Dajte mi väčšiu lopatu, ja to urobím*“ ... vtip, ja považujem nie za vydarený, lebo ten, kto by videl len pidcurkivské ručne kopané studne, s ktorých najplytkejšia mala hĺbku 66 a najhlbšia 88 metrov, by neveril, že to bolo dielo Vašich volynsko-českých ručičiek... a to ešte nehovorím o drine, ktorú podstúpili Volyňáci pri jej osídľovaní, krčovaní 300 ročných dubových ukrajinských lesov, zuroďňovaní pôdy, sprevádzanými báchorkami, že ten, kto používa maštalný hnoj je spojenec diabla...

Milé volynské Česky a Česi, že pri skúške ohňom boli to Vaši dedovia a otovia, Vaši bratia a sestry, ktorí v počte 10.883 osôb na jar roku 1944 tak posilnili našu brigádu, že v Rivnom sa z nej 10. 4. 1944 stal armádny zbor ktorý na bojiskách II. svetovej, zvlášť na Dukle a pri Liptovskom Mikuláši, urobil všetko pre oslobodenie Československa, preto Váš návrat roku 1947 do pravlasti bol logický a zaslúžený.

Dovoľte mi prosím, tieto spoločné veličiny pripomínať, vzdávať česť ľudskosti ... o to viac hrdinstvu a všetkému Vami, na mojej, chcem nechcem, rodnej Volyni vytvorenému, s ktorým bol aj náš 20 ročný pobyt na Volyni značne uľahčený.

Za nás, nielen Pidcurkivských presídľencov roku 1947, s vrelým Vám, milí Volyňáci, poďakovaním a úctou, Váš ctiteľ *Ivan Horbal*

Vzpomínka na Marii Stryjovou

Před osmdesáti lety se 3. 11. 1931 v Dembrovce narodila česká spisovatelka Marie Stryjová. V roce 1947 se rodina Stryjových usídlila v obci Božanov na Broumovsku.

Studovala na broumovském gymnáziu, kde maturovala v roce 1951. Poté vystudovala polonistiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Provdala se za historika Bedřicha Loevensteina. Narodily se jim dcery Miriam a Šimona.

Psát začala již během studia. Její knihy byly nakladatelstvími odmítány. V roce 1970 měla vyjít v nakladatelství Svoboda její kniha povídek. V rámci normalizace byla tato kniha vyřazena z edičního programu a její sazba byla rozmetána.

Vedle posmrtně vydaných knih *Nad rovinou*, *Pokojík* a *Mlč*, jsou v její pozůstalosti zachovány cykly povídek *Kroupy* z prostředí broumovského gymnázia a *Měsíc*, který zpracovává náměty z období vysokoškolského studia.

Dne 31. 10. 2011 se u místa posledního odpočinku této spisovatelky sešlo přes dvacet lidí, včetně starosty města Broumov a starosty obce Božanov, kde spisovatelka vyrůstala. U pomníku bylo přečteno několik úryvků z její tvorby a po krátkých projevech obou starostů jsme se přemístili do hotelu Vebe, kde byly přečteny úryvky z knihy *Mlč* a po malém občerstvení následovala beseda.

Proč o této spisovatelce tak podrobně? Myslím si, že my Volyňáci bychom neměli na velikány naší historie jako Eduard Haken a Marie Stryjová zapomínat.

Alexandr Stejskal

Holoveň Česká na Volyni

Vzpomínky Bohumila Jančí zapsala Jiřina Pulerová

*Pokračování z minulého čísla***Na Holovni**

V Holovni České rodiče postavili dřevěný dům s plechovou střechou. Plech se natíral asfaltem, ten se za letních veder rozpouštěl a na okrajích střechy se tvořily krápníky. Měli jsme velkou světnici i kuchyň, část malé místnosti zabírala pec a chodba. Ze dvora do domu se vcházelo gánkem (veranda), verandička byla i u zdi směrem k ulici. Na západní straně dvora stál chlívce, později stodola a stáj pro krávu, dvě švestky a na záhoncích zářily květiny.

Rodiče postavili dům v r. 1928. Ve velké světnici s hliněnou podlahou pracovalo ševcovské družstvo (artěl). V něm pracovali nebo se učili: Altman, Pič, Hudousek, Buben a Voleský. Otec byl mistrem. Když jsem ševcům překážel, někdo zavolal: „*Dej sem knejpp, já mu vejce vyříznu.*“ A už jsem byl pryč. Každý zákazník při placení za hotovou obuv postavil láhev vodky (mohoryč), aby se boty zamočily a byly pevné. Většinou to bylo v neděli a v pondělí se nepracovalo, drželo se modré pondělí. Jednou mě v nepřítomnosti rodičů ševci poručili vypít trochu vodky. Málem mě otrávil. Od té doby jsem nemohl vodu ani cítit, až do války, kdy jsem asistoval při pálení samohonky (pálenky). Ta mi brzy zachutnala. Když otec ševcoval sám, a měl dobrou náladu, zpíval si hlavně Kmochovy písně. Při oslavách dospělí zpívali i hambaté písničky.

Po dvou letech bylo družstvo zrušeno, protože se zakládal kolchoz. V roce 1930-1931 otec pracoval v kolchoze jako skladník. V roce 1931 mu v Oděse léčili revmatismus. V letech 1932-1936 kolchoz vedl jak jeho předseda. V r. 1936 se léčil v Kyjevě, trpěl Basedovou nemocí (štítná žláza, nervy).

Doma jsme měli odstředivku mléka (separátor). Já nejstarší jsem točil klikou a díval se na značku Škody Plzeň-okřídlený šíp. Tehdy jsem nevěděl, co to znamená a ani to, že budu ve Škodě Plzeň pracovat celých 30 let.

Rodiče občas odjeli na Antonovku na dva dny. Pak mě a sestru Máňu a Cilku opatrovala babička Novotná. Pozorně jsme poslouchali její vyprávění pohádek o Ptáku Ohniváku, Hloupém Honzovi, Zlaté rybce a Popelce.

Když mi bylo asi šest let, byl jsem s maminkou v okresním městě Slavuta na trhu. Matka prodala máslo, které se u nás doma vrtělo jen na prodej a chtěla koupit potřebné věci. Zašli jsme do hračkářství, že si hračky prohlédneme a maminka mi koupí něco levného. Já jsem uviděl autíčko na klíček a moc jsem ho chtěl. Marně jsem přemlouval maminku, aby mi ho koupila, protože bylo moc drahé. Odcházeli jsme bez hračky, ale já byl tak nešťastný, že se mi udělalo špatně. Takový trýznivý pocit touhy jsem už nikdy v životě nezažil. Mamince se mě zželelo a autíčko mi koupila. Byl jsem v sedmém nebi.

Poprvé jsem jel vlakem v r. 1936. Jeli jsme s matkou do Kyjeva za nemocným otcem. Na léčení se muselo doplácet, proto jsme prodali jalovici a odstředivku. V Kyjevě jsme nocovali v české rodině Martinovských. Prohlédli jsme si hlavní třídu Krešťatik a uskutečnili plavbu po Dněpru. Dlouho jsem si na památku schovával sadu pohlednic z Kyjeva.

Každý pátek maminka pekla sedm velkých bochníků chleba. V teplé peci se pak ještě sušily hrušky, švestky i křížaly. Těsto na chleba se připravovalo ve velké díži, která stávala uprostřed kuchyně. Kopístem se těsto mísilo tak, že se díž dokola obcházela. Peklo se jen z hrubé žitné (rázové) mouky. V naší rodině chleba nikdy neztvrdl, spíš do pátku nestačil. Proto maminka pekla i „housky“ z chlebového těsta (pampušky), vystydle se potíraly česnekem a mohly se sníst týž den.

V jeslích v domě Milka Novotného o děti pečovaly vesnické tetičky. Dům stál ve velké zahradě lemované živým habrovým plotem, nechýběl ani dřevěný kolotoč. Tetičky se často bavily s kuchařkou,

když jsem si stěžoval, že mi bylo ublíženo odpověděly, že se žalovat nemá, kdo žaluje je slepičí prdelka. Víckrát jsem si nestěžoval a účty si vyřizoval sám.

Ve škole nás učil učitel Hrisevič. Z okresu jednou přijel inspektor. S výukou byl spokojen ve všech předmětech, jen při zpěvu jsme neuspěli. Zpívali jsme píseň Sivá holuběnko. Inspektor mínil, že bychom měli zpívat revoluční písně. Nacvičili jsme pak ukrajinskou píseň o tom, jak chudá holota šla pít do krčmy, boháči se jim posmívali, proto byli bití.

U školy stál kulturní dům, býval to dům Kratochvílů (klub). V sále se konaly taneční zábavy s hudbou Josefa Roubala, divadelní představení školáků, promítaly se tehdy ještě němé filmy. Operátor přibližoval děj mluveným slovem. My kluci jsme točili klikou dynamy, abychom nemuseli platit vstupné. Pamatuji se na film Čapajev a Křižník Potěmkin. V zimních měsících se též pořádaly vzdělávací kurzy pro negramotné, aby se uměli ukrajinsky aspoň podepsat, třeba i přednáška důstojníka pohraniční stráže z okresního města o mezinárodní situaci.

Více než vzdělání a zábavy si lidé na Ukrajině užili práce, mnoho povinností měly i děti. Starší děti o letních prázdninách (červen, červenec, srpen) pásly krávy. Na jaře a na podzim pásli najatí pasáci z ukrajinských vesnic. Majitelé krav se střídali v zajišťování jejich ubytování, oblékání a stravování. V době hladomoru v 30. letech se jich tak mnoho zachránilo před smrtí hladem. V té době chodili k Čechům lidé z okolních vesnic vyměňovat i cenné věci za potraviny. České vesnice často „navštěvovalo“ množství žebráků.

V rámci boje proti náboženství byly vylepovány plakáty s hesly „Náboženství-opium lidu“. V Holovli Ukrajinské byl chrám zbaven věže a přebudován na klub. Na zahájení jeho provozu vystoupil profesionální divadelní soubor z města Vinice s operetou Záporožec za Dunajem. Školáci se povinně zúčastnili odpoledního představení. Děj i zpěv se mi líbily, jenom jsem se divil, proč jsou herci tak zmalováni, vždyť ukrajinská děvčata jsou krásná i bez nalíčení.

S postupem konsolidace kolchozů se v ukrajinských vesnicích životní úroveň zvyšovala. Ukrajinci, hlavně děvčata, však stále rádi chodili k Čechům na sezónní práce. Česali, třídili a balili jablka na vývoz. Také si mohli ovoce odnášet domů. Třídírna a balírna jablek byla ve stodole Josefa Vojty. Když se česaly třešně, sadař strýček Jindřich Vojta přistavoval žebříky a děti česaly a přítom se dosyta najedly. Spadaná jablka a hrušky, hlavně po bouřce a dešti, jsme nosili domů, krájeli a sušili křížaly. Mezi Holovni Českou a Holovli byl rybník a v něm kapři. Házeli jsme jim kousičky chleba, oni vyplouvali k hladině. Jednou jsem na „udici“ z provázku a háčku z chmelového drátu chytil kapra a odnesl ho domů. Rodiče mě hubovali.

*pokr. příště***Naši jubilanti****Region Šumperk**

leden: 84 let – Novotný Rostislav, Novostavce, nyní Velké Losiny; 65 let - Jersák Jiří (rodiče z Liščí), Šumperk.

únor: 83 let – Doležalová (Nováková) Antonie, Zborov, nyní Pardubice; 83 let - Sůva Vladimír, Terešov, nyní Dolní Studénky.

březen: 88 let – Novotná (Kocková) Helena, Novokrajeva, nyní Velké Losiny; 88 let – Kulichová (Maková) Marie, Teremno, nyní Šumperk; 87 - Moravec Vítězslav, Kiverce, nyní Vikýřovice; 82 let – Patera Vladimír, Kneruty, nyní Sobotín.

Region Žatec - 60 let - Kimlová Alena, Chrástany; 75 let - Gazincová Halina, Žatec; 80 let - Dlouhý Rostislav, Holedeč; 81 let - Ježková Marie, Žatec; 81 let - Rampasová Ludmila, Staňkovice; 81 let - Lukešová Jiřina, Strkovice; 83 let - Hanušová Irenka, Žatec; 83 let - Ryšavá Marie, Žatec; 83 let - Lněniček Antonín, Nepomyšl; 87 let - Hozáková Marie, Podbořany; 87 let - Černohorská Olga - Jablonec. 90 let se dožívá Libuše Dytrichová spoluzakladatelka naší pobočky z Loun. Všem těmto členům mnoho zdraví, štěstí a také v Novém roce hodně Božího požehnání do dalších let *preje Kamila Ondrová*

Region Praha

leden: 82 let - Kadavá Marie, Volkov, nyní Praha 8; 89 let - Křikavová Helena, Podháje, nyní Praha 2; 84 let - Latzelova Věra, Praha 10; 81 let - Mazánková Marie Hautmonty, nyní Praha 2; 89 let - Palička Vladimír, Zdobunov, nyní Praha 8; 88 let - Sanitráková Libuše, Boremely, nyní Praha 5; 87 let - Winter Vladimír z Prahy 4-Podolí.

únor: 88 let - Mgr. Fraňková Helena, Verba, nyní Příbram; 80 let - Hobzová Alena z Prahy 4; 75 let - Horáková Nina, Bakovec Český, nyní Praha 6; 82 let - Medunová Pavlína, Huleč, nyní Kladno; 89 let - Ing. Přibil Václav, Kyjev, nyní Praha 9; 80 let - PhDr. Splítek Jaroslav, Tyljavka, nyní Praha 3; 70 let - Toušek Jan z Huleče Česká, nyní Uhlířské Janovice.

březen: 87 let - Andrle Josef, Buršovka, nyní Štířín; 88 let - Hlaváčková Anna, Těšetice, nyní Velká Bystřice; 87 let - Hloušek Marek, Jampoly, nyní Praha 5; 83 let - Krejčová Marie, Mirohošť, nyní Praha 9; 85 let - Laubová Naděžda, Zábory, nyní Praha 4; 91 let - Zelený Josef, Sraklov Český, nyní Tábor.

Region Praha zahraničí

Své životní jubileum 90 let oslaví v lednu paní Ludmila Raicinová-Kovandová z Petropavlovska, nyní bytem Berlín; 92 let oslaví v únoru paní Nina Dobosharevich ze Mstěšína, nyní bytem Londýn. Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let jim přejeme pevně zdraví spokojenost a hodně životní pohody.

Za region Praha Průšová M.

Region Cheb

leden: 60 let - Marie Čampulová, Planá, nyní Černošín; 84 let - Miroslav Florián, Dubín, nyní Frant. Lázně.

únor: 75 let - Marie Hofreiterová, Sraklov, nyní Cheb; 83 let - Štěpán Doleček, Vrba, nyní Dlouhé Mosty; 87 let - Ludmila Mácová, Sofievka, nyní Cheb; 92 let - Antonie Stolariková, Počajevo, nyní Frant. Lázně.

březen: 80 let - Slávka Machoňová, Dlouhé pole, nyní Cheb; 84 let - Jiří Máca, Praha, nyní Cheb. Štěstí zdraví a životní pohodu do mnoha dalších let přejí jménem krajanů *L. Mácová, L. Pancířová*

Region Vyškov

Doplnění: 82 let - Helena Vlachová, Kopča, nyní Kučerov.

Václav Černý

Naše řady opustili

Moravskoslezský region - Dne 3. 12. 2011 zemřel ve věku 81 let pan Miroslav Břeň. Pocházel z Novostavce a trvale bydlel v Koclířově u Svitav. Pan Břeň byl na našem říjnovém setkání vitální, zemřel náhle. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region

Dr. Vladimír Samec předseda, Marie Seidlová tajemnice

Region Uničov - Dne 12. 10. 2011 zemřel po dlouhé nemoci ve věku 74 let náš krajan Vladislav Kačer, rodák z Hlinska, bytem v Medlově u Uničova.

Vzpomíná manželka a děti

Dne 17. 12. 2011 nás ve věku 79 let opustil pan Bohumil Sedláček, rodák z Českých Ozeran. Žil od r. 1953 v emigraci v Německu, bytem v Bad Vilbel. Přesto, že žil léta v cizině, zajímal se o život volyňských Čechů, navštívil své rodiště na Ukrajině a rád četl Zpravodaj SČVP. Vzpomínají bratři Alexandr a Václav s rodinami.

Vlasta Kačerová

Příspěvky na tiskový fond

Dodatečně uveřejňujeme příspěvky došlé na říjen - listopad

region Praha: Pavel Kunc - Praha 200 Kč

region Domažlice: Vladimír Král - Kostomlaty 500 Kč

region Chomutov: Emilie Sršňová - Chomutov 200 Kč

region Žatec: Marie Hofmanová - Postoloprty 300 Kč

Příspěvky prosinec 2011 a leden 2012

region Domažlice: Emilie Tomanová - Malý Malahov 200 Kč

region Cheb: Emilie Zajacová - Dolní Žandov 100 Kč

region Moravskoslezský: Ing. Václav Petras - Nošovice 300 Kč;

Václav Knob - Moravice 500 Kč; Emil Malý - Studénka 200 Kč

region Chomutov: Libuše Bachová - Chomutov 100 Kč

region Praha: Jaroslav Marek - Kuřivody 200 Kč; Ing. Zdeněk Da-

mašek - Praha 200 Kč; Vladimír Jeníček - Žinkovy 200 Kč

region Karlovy Vary: Anna Englická - Horní Tašovice 500 Kč

region Uničov: Josef Vohralík 200 Kč

region Broumov: Emilie Škvárová - Zálesí 200 Kč *děkujeme*

Ediční a distribuční komise oznamuje

Oznamujeme krajanům, že jsou pro ně k dispozici tyto knihy: Jaroslav Ornst: Česká kolonie Malá Zubovščina na Ukrajině 120 Kč; Jiří Hofman: Češi na ukrajinské Volyni v době holocaustu 200 Kč; Ivo Mička: S volyňskými Čechy v Žitomiru a Rakovniku 80 Kč. Volyňští Češi v prvním a druhém odboji 200 Kč.

Ze staršího vydání je k dispozici několik výtisků knížky Vladimíra Dufka Mučednické obce na Volyni 80 Kč.

V tomto roce připravuje komise k vydání vzpomínky známého volyňského novináře, spisovatele a básníka Vladimíra Foitíka s ukázkami z jeho díla pod pracovním názvem Zapomenutý boj.

Zájemci o některou z publikací se prosím přihlaste u distributorů knih ve svých regionech nebo u předsedů regionů, kteří knihy po domluvě (č. tel. 604 755 346 - Žáková) hromadně vyzvednou proti zaplacení při schůzi předsednictva, celostátního výboru nebo ediční a distribuční komise. Podle usnesení předsednictva totiž nemůžeme poskytovat regionům knihy na dluh a na zasílání poštou bohužel nemáme kapacity. Děkujeme vám za pochopení.

Miloslava Žáková

Pozvánka

Rok s rokem se sešel a pražský region oslavuje už 21. přátelské Masopustní setkání. Jako vždy, sejdem se poslední pátek masopustu, **17. února 2012**. Od **10:00** mohou naši přátelé přespolní najít azyl v budově hotelu Legie, Sokolská 33, 4. poschodí. Spojení metrem linka C, nebo tramvaje č. 6,10,11,16 a 22. Na požádání dostanou od našich hospodyněk horký čaj nebo kávu.

Pražské členy zveme na 10. hodinu tak, abyste si mohli zajistit místa pro sebe i pro své známé se kterými chcete pobýt. Vstupné je už tradičně 150 Kč na osobu. Počítáme s teplým jídlem, koláčky které nám vždy pečou naše obětavé členky. Doufáme, že se se svými dobrotami pochlubí i hosté! Nebude chybět kvalitní mok z Jižní Moravy. Rovněž počítáme s naší oblíbenou tombolou, která bývá hojně zásobena „kdo, co přinese“!

Přihlášky a poplatek je možno předat osobně na schůzi regionu Praha nebo poslat do 12. února 2012 na adresu: Malínská Irena, Vraňanská 4, 181 00 Praha 8. Buďte vítanými hosty. *I. Malínská*

Důležité upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs.spořitelna a.s. - Rytiřská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podháje 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726. Prosíme, abyste nás neupomínali o zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je automaticky po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a veškeré dotazy zasílejte na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Zpravodaj vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasný. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: 776 310 958. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo 25. 1. 2012 Stránky sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.wu.cz Stránky SČVP: www.scvp.wu.cz